

**NATHAN
HILL**

NIX

SUOMENTANUT RAIMO SALMINEN

GUMMERUS

FILI – Kirjallisuuden vientikeskus on tukenut tämän kirjan kääntämistä

Englanninkielinen alkuteos *The Nix*

William Shakespearen Hamlet-sitaatit suomentanut Paavo Cajander
Allen Ginsberg -sitaatit suomentanut Anselm Hollo

THE NIX by Nathan Hill. Copyright © 2016 by Nathan Hill. By arrangement with the author.
All rights reserved. Published by agreement with Licht & Burr Literary Agency, Denmark.

Englanninkielinen tarina kuninkaasta ja norsusta on lainaus Bhikkhu Bodhin kirjasta
In the Buddha's Words, copyright © 2005, 2015 by Bhikkhu Bodhi.
With permission of Wisdom Publications.

Kustantaja:
Gummerus Kustannus Oy
Helsinki

Painopaikka:
ScandBook,
Ruotsi 2017

ISBN 978-951-24-0170-3

Jennille

Sāvatthīssa oli kuningas, joka käski erään miehen kutsua koolle kaikki syntymästään asti sokeat kaupunkilaiset. Kun mies oli tehnyt niin, kuningas käski hänen esitellä sokeille norsun. Joillekin heistä mies esitteli norsun pään ja joillekin korvan, toisille taas syöksyhampaan, kärsän, ruumiin, jalan, takamuksen, hännän tai hännän päässä olevan tupsun. Ja jokaiselle hän sanoi: ”Tämä on norsu.”

Kun hän oli ilmoittanut kuninkaalle mitä oli tehnyt, kuningas meni sokeitten luo ja sanoi heille: ”Kertokaa minulle, millainen on norsu.”

Ne, joille oli esitelty norsun pää, vastasivat: ”Teidän korkeutenne, norsu on kuin vesiruukku.” Ne, joille oli esitelty korva, vastasivat: ”Norsu on kuin viljaseula.” Ne, joille oli esitelty syöksyhammas, vastasivat: ”Norsu on kuin auran vannas.” Ne, joille oli esitelty kärsä, vastasivat: ”Norsu on kuin auran vetoaisa.” Ne, joille oli esitelty ruumis, vastasivat: ”Norsu on kuin varastohuone.” Ja kaikki muutkin kuvailivat norsua sen mukaan, mikä osa siitä heille oli esitelty.

Sitten he kävivät toistensa kimppuun nyrkein ja sanoivat: ”Norsu on tällainen eikä tuollainen! Ei norsu ole tuollainen vaan tällainen!”

Ja kuningasta tämä huvitti.

– *Buddhalaisia innoituksen säkeitä*

Sisällys

PROLOGI	II
I	”Packer Attacker” 13
II	Vanhan maan henget 87
III	Vihollinen, este, arvoitus, ansa 193
IV	Kodinhaltija 251
V	Yksi ruumis kullekin 321
VI	Vieraslaji 399
VII	Circle 449
VIII	Kotietsintä 535
IX	Vallankumous 587
X	Velkataan kevennys 655

PROLOGI

Loppukesä 1988

JOS SAMUEL OLISI tiennyt äitinsä olevan lähdössä, hän olisi saattanut olla tarkkaavaisempi. Hän olisi saattanut kuunnella äitiä paremmin, seurata tämän tekemisiä lähemmin, kirjoittaa eräitä olennaisia seikkoja muistiin. Ehkä hän olisi voinut toimia toisin, puhua toisin, olla toisenlainen ihminen.

Ehkä hän olisi voinut olla lapsi, jonka luokse olisi kannattanut jäädä.

Mutta Samuel ei tiennyt äitinsä olevan lähdössä. Hän ei tiennyt äidin tehneen lähtöä jo monta kuukautta – salassa, vähä vähältä. Äiti oli vienyt talosta esineitä yksi kerrallaan. Yksittäisen leningin vaatekaapistaan. Sitten yhden valokuvan perhealbumista. Haarukan ruokailuvälinelaa-
tikosta. Täkin sänkynsä alta. Joka viikko hän vei pois jotain uutta. Neulepuseron. Kengät. Joulukoristeen. Kirjan. Hitaasti hänen läsnäolonsa talossa oheni.

Hän oli tehnyt lähtöä melkein vuoden, kun Samuelista ja Samuelin isästä alkoi tuntua että oli meneillään jokin muutos, että jotain hupeni selittämättömällä, levottomuutta herättävällä ja toisinaan jopa pelottavalla tavalla. He havahtuivat asiaan aina silloin tällöin. He katsoivat kirjahyllyä ja ajattelivat: *Eikö meillä olekin enemmän kirjoja kuin nuo?* He astelivat posliinikaapin ohi varmana siitä, että jotain puuttui. Mutta mitä? He eivät keksineet mistä tarkkaan ottaen oli kyse – heidän vaikutelmassaan, että elämän pienet osaset olivat järjestyksessä uudelleen. He eivät ymmärtäneet, että heillä oli lakattu syömästä haudutuspadassa laitettua ruokaa sen vuoksi, ettei haudutuspatana enää ollut talossa. Jos

posliinikaappi vaikutti hitusen tyhjältä, syynä oli se että kokoelmasta oli viety kaksi lautasta, kaksi kulhoa ja teekannu.

Heidän kotiaan oltiin ryöstämässä hyvin verkkaisella tahdilla.

”Eikö tällä seinällä ollut ennen enemmän valokuvia?” ihmetteli Samuelin isä portaikon juuressa silmät sirrillään. ”Eikö tuolla ylhäällä ollut se kuva Grand Canyonista?”

”Ei”, sanoi Samuelin äiti. ”Se pantiin pois.”

”Pantiinko muka? En minä muista sellaista.”

”Itsehän sen päätit.”

”Päätinkö muka?” isä sanoi häkeltyneenä. Hän pelkäsi olevansa sekoamassa.

Monta vuotta myöhemmin Samuel kuuli high schoolin biologian-tunnilla afrikkalaisesta kilpikonnasta, joka ui valtameren yli voidakseen laskea munansa hiekkaan Etelä-Amerikassa. Tutkijat eivät olleet löytäneet syytä niin valtaisaan matkaan. Minkä takia kilpikonnat tekivät niin? Hallitsevan teorian mukaan ne alkoivat uida meren yli äärettömän kauan sitten, silloin kun Etelä-Amerikka ja Afrikka olivat yhä kiinni toisissaan. Silloin näiden mantereiden välillä oli ehkä vain joki, ja kilpikonnat laskivat munansa sen vastarannalle. Mutta sitten mantereet lähtivät ajautumaan kauemmas toisistaan, ja joki leveni muutaman sentin vuodessa, mutta tämä tapahtui kilpikonnien huomaamatta. Niinpä ne yhä menivät samaan paikkaan, joen vastarannalle, ja jokainen sukupolvi sai uida pikkuriikkisen pitemmälle kuin edellinen, ja sata miljoonaa vuotta myöhemmin joesta oli tullut valtameri, mutta siltikään kilpikonnat eivät huomanneet mitään.

Samuel tuli siihen tulokseen, että äidin lähtö oli sujunut samalla tavoin. Sillä lailla äiti oli muuttanut pois: huomaamatta, hitaasti, vähin erin. Hän oli karsinut elämäänsä, kunnes ainoa poistettava oli ollut enää hän itse.

Katoamispäivänään hän lähti talosta yhden ainoan matkalaukun kanssa.

I

"PACKER ATTACKER"

Loppukesä 2011

1

UUTINEN ILMESTYY ERÄÄNÄ iltapäivänä usealle verkkosivustolle melkein samanaikaisesti: KUVERNÖÖRI PACKERIN KIMPPUUN HYÖKÄTTY!

Televisio tarttuu aiheeseen hiukan myöhemmin. Ruutuun lävättää JUURI NYT -ilmoitus, ja uutisankkuri katsoo kameraan vakavan näköisenä ja sanoo: ”Chicagon-kirjeenvaihtajamme raportoi, että kuvernööri Sheldon Packer on joutunut hyökkäyksen kohteeksi.” Ja vähään aikaan ei kukaan tiedä muuta, ainoastaan että kuvernööriä vastaan on hyökätty. Ja muutaman hämmentävän minuutin aikana kaikilla on mielessään samat kaksi kysymystä: Onko kuvernööri kuollut? Ja: Onko tapaus videolla?

Ensimmäiset raportit tulevat paikalla olevilta toimittajilta, jotka soittavat matkapuhelimella suoraan lähetykseen. He kertovat, että Packer oli ollut Chicagon Hilton-hotellissa isännöimässä päivällistä, jonka yhteydessä hän oli pitänyt puheen. Tilaisuuden jälkeen hän oli seurueineen lähtenyt viereiseen puistoon, Grant Parkiin, kätelemään ihmisiä, suukottelemaan vauvoja ja tekemään kaikkea muuta mitä populistiseen kampanjaan yleensä kuuluu, mutta sitten väkijoukosta oli yhtäkkiä joku henkilö tai jokin ryhmä hyökännyt hänen kimppuunsa.

”Mitä tarkoittaa, että *hyökännyt*?” kysyy uutisankkuri. Hän istuu studiossa kiiltävän mustan lattian keskellä punaisten, valkoisten ja sinisten valojen ympäröimänä. Hänen kasvonsa ovat sileät kuin kakun sokerimassakuorrute. Hänen takanaan pöytiensä ääressä istuvat ihmiset näyttävät työskentelevän. Hän sanoo: ”Voitko kuvailla hyökkäystä?”

”Oikeastaan tiedän tässä vaiheessa vain sen”, toimittaja sanoo, ”että siellä on heitelty jotain.”

”Mitä tavaraa?”

”Se on toistaiseksi epäselvää.”

”Osuttiinko kuvernööriin? Onko hän loukkaantunut?”

”Luullakseni häneen osui, kyllä.”

”Näitkö hyökkääjät? Oliko heitä monta? Niitä jotka heittelivät jotain?”

”Siellä oli melkoinen sekamelska. Ja huutoa.”

”Ne esineet joita siellä heiteltiin – olivatko ne isoja vai pieniä?”

”Nähtävästi niin pieniä, että niitä voi heitellä.”

”Olivatko ne isompia kuin baseballpallo?”

”Ei, vaan pienempiä.”

”Siis golfpallon kokoisia?”

”Ehkä juuri sen kokoisia.”

”Olivatko ne teräviä? Olivatko ne painavia?”

”Kaikki tapahtui tosi nopeasti.”

”Oliko hyökkäys suunniteltu? Tai oliko kyse salaliitosta?”

”Niitä asioita on kysellyt moni.”

Jonkun uutistoimittajan keksimä teksti *Terroria Chicagossa* sujauteaan uutisankkurin korvan viereen, missä se sitten liehuu kuin lippu tuulessa. Studion valtavalle kosketusnäytölle ilmestyy Grant Parkin kartta. Tämä on nykyään uutislähetysten arkipäivää: kuvaruudussa viestitään toisen kuvaruudun avulla, ja laitetta hallitaan nipistämällä sitä käsin ja zoomaamalla kuvaa lähemmäs ja kauemmas superteräväpiirtotarkkuudella. Kaikki näyttää tosi upealta.

Tuoreita tietoja odotettaessa keskustellaan siitä, auttaako vai vahingoittaa tapaus kuvernöörin mahdollisuuksia päästä presidentiksi. Se auttaa häntä, kuuluu päätelmä, sillä hänen nimensä tunnetaan varsin huonosti muualla kuin siinä fanaattisessa vanhoillisten uskovaisten muodostamassa kannattajajoukossa, joka on kertakaikkisen innoissaan kaikesta mitä hän teki kymmenvuotisella kuvernöörikaudellaan Wyomingissa, kuten siitä että hän kielsi oikopäätä abortin, määräsi että oppilaiden *ja opettajien* on joka aamu lausuttava yhdessä ääneen kymmenen käskyä ennen lippuvalan vannomista, teki englannista osavaltion ainoan virallisen kielen ja saattoi voimaan määräyksen, jonka mukaan henkilö, joka ei hallitse englantia sujuvasti, ei saa omistaa kiinteistöä. Lisäksi hän

salli ampuma-aseet osavaltion kaikilla luonnonsuojelualueilla. Ja hän antoi asetuksen, joka nostaa osavaltion lain kaikissa asioissa liittovaltion lain yläpuolelle – toimenpide, joka perustuslakioppineiden mukaan käytännössä merkitsi Wyomingin eroamista Yhdysvalloista. Hän käytti cowboysaappaita. Hän piti tiedotustilaisuuksia karjatilallaan. Hän jopa piti mukanaan ampuma-asetta, revolveria joka heilui nahkakotelossa hänen kupeellaan.

Viimeiseksi jääneen virkakautensa lopulla hän ilmoitti, ettei enää tähtäisi uudelleenvalintaan, koska hän aikoi keskittyä tärkeisiin kansallisiin kysymyksiin, ja media luonnollisesti ymmärsi tämän merkitsevän, että hän pyrki presidentiksi. Hän on kehittänyt huippuunsa eräänlaisen saarnaaja-cowboypaatoksen ja elitisminvastaisen populismin ja saanut vastaanottavaisen kuulijakunnan erityisesti niistä valkoihoisista konservatiivisista työläisistä, jotka ovat joutuneet kärsimään meneillään olevan taantumun takia. Hän vertaa amerikkalaisten työpaikat anastavia maa-hanmuuttajia karjaa tappaviin kojootteihin, ja tämän sanoessaan hän lausuu sanan *coyotes* tarkoituksella karkean murteellisesti. Hän panee ”Washingtoniin” *r*-äänteen, niin että siitä tulee *Warshington*. Hän lausuu ”yellow” eikä *yellow* ja ”crick” eikä *creek*.

Hänen kannattajansa sanovat, että moinen on aivan normaalia eliitin ulkopuolisten wyomingilaisten puhetta.

Hänen parhaajansa tähdentävät hanakasti, että koska oikeusistuimet ovat romuttaneet lähes kaikki hänen kuvernöörinä tekemänsä aloitteet, hänen lainsäädännöllinen ansiolistansa on käytännössä olematon. Tämä ei silti tunnu millään lailla haittaavan niitä henkilöitä, jotka yhä maksavat 500 dollaria pääsystä hänen rahankeruutilaisuuksiinsa (joita hän sivumennen sanoen kutsuu ”iltamurkinoiksi”), 10 000 dollaria hänen luennoistaan ja 30 dollaria hänen kovakantisesta kirjastaan *Tosiame-rikkalaisen sydän*. Näin he kartuttavat hänen ”sotakassansa” – median kernaasti käyttämä ilmaus – ”tulevaisuudessa mahdollisesti käynnistyvää presidentinvaalikampanjaa varten”.

Ja nyt kuvernööriä vastaan on hyökätty, joskaan kukaan ei tunnu tietävän miten häntä vastaan on hyökätty, mitä käyttäen häntä vastaan on hyökätty, kuka häntä vastaan on hyökännyt ja onko hän loukkaan-

tunut hyökkäyksessä. Uutisankkurit spekuloiivat, millaisen vahingon voisi aiheuttaa suurella nopeudella suoraan silmään osuva kuulalaakeri tai marmorikuula. He puhuvat tästä hyvinkin kymmenen minuuttia käyttäen apunaan kaavioita, jotka osoittavat että pienikin esine pystyy lävistämään silmän läpinäkyvän kalvon, jos sillä on vauhtia liki sata kilometriä tunnissa. Kun tämä aihe on kaluttu loppuun, pidetään mainostauko. Ohjelmassa esitellään tulevaa, syyskuun 11. päivän terroritekojen kymmenvuotispäivän johdosta tehtyä dokumenttia *Terrorin päivä, sodan vuosikymmen*. Kaikki odottavat.

Sitten tapahtuu jotain joka pelastaa uutislähetysten siitä toimitusmuuden tilasta, johon se on ajautunut: uutisankkuri ilmestyy taas ruutuun ja kertoo, että joku sivustakatsoja on onnistunut kuvaamaan koko spektaakkelin ja lähettänyt videonsa verkkoon.

Ja näin on saatu käyttöön video, joka seuraavan viikon aikana näytetään televisiossa tuhansia kertoja, joka kerää miljoonia katselukertoja ja josta tulee kuukauden kolmanneksi katsotuinnettivideo, edellään teinipopsensaatio Molly Millerin uuden singlen ”You Have Got to Represent” musiikkivideo ja perhevideo taaperosta, joka nauraa kunnes kupsahtaa kumoon. Näin kaikki tapahtuu:

Videon alussa on pelkkää valkoisuutta ja tuulta, mikrofoniin puhaltavan tuulen ääntä. Sitten, samalla kun kamera säätää objektiivin aukkoa päivänvalolle sopivaksi, nähdään hapuilevat sormet, jotka painautuvat mikrofoniin päälle synnyttäen kuin kotilon sisälle kuuluvaa kohinaa, minkä jälkeen valkoisuus muuttuu siniseksi taivaaksi ja sitten epätarkaksi vihreydeksi joka lienee ruohoa, minkä jälkeen kuuluu puhetta, kova miehen ääni joka tulee liian läheltä mikrofonia: ”Onko tämä päällä? Minä en tiedä onko tämä päällä.”

Kuva tarkentuu juuri kun mies suuntaa kameran jalkoihinsa. Hän sanoo ärtyneeseen ja kärsimättömään sävyyn: ”Onko se edes päällä? Mistä sen näkee?” Ja sitten kuuluu naisen tynnempi, soinnukkaampi ja rauhallisempi ääni: ”Katso sieltä takaa. Mitä siellä lukee?” Ja hänen puolisonsa tai poikaystävänsä, tai kuka mies sitten onkin, joka ei saa pidettyä kuvaa vakaana, sanoo ”Auttaisit nyt vähän” sillä aggressiivisella ja valittavalla tavalla, jonka on määrä kertoa että kaikki kameraongelmat ovat toisen

syttä. Koko tämän ajan nähdään pyörryttävästi poukkoilevaa lähikuva miehen kengistä. Korkeavartisista valkoisista urheilukengistä. Erittäin valkoisista ja uuden näköisistä. Hän näyttää seisovan piknikkipöydällä.

"Mitä siellä takana lukee?" nainen kysyy.

"Missä? Missä takana?"

"Näytössä."

"Kyllä minä nyt sen tiedän", mies sanoo. "Missä kohtaa näyttöä?"

"Oikeassa alakulmassa", sanoo nainen täysin tyynesti. "Mitä siellä lukee?"

"Siinä on R-kirjain."

"Sitten se kuvaa. Videotoiminto on päällä."

"Typerää", mies sanoo. "Miksei sitä sanota suoraan?"

Kuva ponnahtaa aina välillä hänen kengistään johonkin, joka näyttäisi olevan jonkin matkan päässä seisoskeleva ihmisjoukko.

"Tuolla! Katso! Tuolla Packer on!" mies huutaa. Hän suuntaa kameran eteenpäin, ja kun hän vihdoinkin onnistuu pitämään sen vakaana, tulee Sheldon Packer näkyviin, noin kolmenkymmenen metrin päässä ja kampanja-avustajien ja turvamiesten ympäröimänä. Muuta väkeä on puistossa melko vähän. Kuvan etualalla huomataan yhtäkkiä, että on tapahtumassa jotain, että lähistöllä on kuuluisuus. Nyt kuvaaja huutaa: "Kuvernööri! Kuvernööri! Kuvernööri! Kuvernööri! Kuvernööri! Kuvernööri!" Kuva alkaa taas heilahdella, luultavasti siksi että mies hiuskuttaa tai hyppii tai tekee molempia.

"Miten tällä zoomataan?" hän kysyy.

"Paina siitä missä lukee 'Zoom'", nainen sanoo. Sitten kuva alkaa zoomautua, mistä aiheutuu lisää ongelmia tarkennuksen ja kohdennuksen suhteen. Itse asiassa video sopii ylipäänsä käytettäväksi televisiossa vain sen ansiosta, että mies lopulta ojentaa kameran kumppanilleen ja sanoo: "Tässä on. Jos sinä kuvaisit." Mies ryntää kättelemään kuvernööriä.

Myöhemmin kaikki hölötys leikataan pois, niin että televisiossa satoja kertoja näytettävä pätkä alkaa tästä kohtaa, pysäytyskuvasta jossa uutistoimitus on ympäröinyt punaisella ruudun oikeassa reunassa penkillä istuvan naisen. "Tässä on nyt tekijä", uutisankkuri sanoo. Nainen on

valkohiuksinen ja nähtävästi kuusissakymmenissä, ja hän lukee penkillä kirjaa eikä hänessä ole mitään epätavallista; hän on kuin elokuvassa tyhjän tilan täyttävä ylimääräinen hahmo. Hänellä on yllään toppi, jonka päällä on vaaleansininen paita, ja mustat joustavan näköiset leggingsit, joista tulee hakematta mieleen joogahousut. Lyhyt tukka on pörröinen, ja se laskeutuu otsalle kuin pieninä piikkeinä. Nainen vaikuttaa urheilulliselta: hän on hoikka mutta samalla jäntevä. Hän huomaa mitä ympärillä on meneillään. Hän näkee lähestyvän kuvernöörin ja sulkee kirjansa ja nousee seisaalleen katselemaan. Hän on kuvan reunassa, ja ilmeisesti hän koettaa päättää mitä tehdä. Kädet ovat lanteilla. Hän puree poskeaan. Näyttää kuin hän punnitsisi vaihtoehtojaan. Hänen asentonsa tuntuu kysyvän: *Pitäisikö minun?*

Sitten hän lähtee nopein askelin kohti kuvernööriä. Hän on jättänyt kirjansa penkille, ja hän etenee samanlaisin pitkin askelin kuin kauppakeskusta kiertävät esikaupunkilaiset, paitsi että käsivarret pysyvät aloillaan sivulla ja kädet nyrkissä. Hän pääsee heittoetäisyydelle kuvernööristä, ja sillä hetkellä ihmisjoukko onneksi jakautuu, niin että kuvaajan näkökulmasta hän on suorassa linjassa kuvernööriin nähden. Hän seisautuu sorakäytävälle, katsoo alas, kumartuu ja kahmaisee kätensä täyteen kiviä. Tällä tavoin aseistautuneena hän huutaa – ja tämä kuuluu hyvin selvästi, sillä samassa tuuli tyyntyy ja ihmisjoukko tuntuu hiljenevän, melkein kuin kaikki käsittäisivät että tämä tapahtuma on aivan käsillä ja siksi tekisivät parhaansa vangitakseen sen kaikilla aisteillaan – hän huutaa: ”Senkin sika!” Ja sitten hän heittää kivet.

Aluksi seuraa silkkää hämmennystä ihmisten yrittäessä nähdä, mistä huuto tulee, ja jotkut hätkähtävät ja hypähtävät sivuun kivien osuessa heihin. Ja sitten nainen kahmaisee toisen kourallisen kiviä ja heittää, ja hän kahmaisee ja heittää ja kahmaisee ja heittää, aivan kuin lapsi silmittömässä lumisodassa. Ihmiset perääntyvät välttyäkseen osumilta, äidit suojaavat lastensa kasvoja ja kuvernööri taipuu kaksin kerroin käsi oikean silmän päällä. Ja nainen jatkaa kivitystä, kunnes kuvernöörin turvamiehet ehtivät hänen luokseen ja taklaavat hänet nurin. Tai eivät oikeastaan taklaa vaan pikemminkin ympäröivät hänet ja sitten rojahtavat maahan kuin lopen uupuneet painijat.

Ja siinä kaikki. Koko video kestää alle minuutin. Uutisten jälkeen saadaan ripeästi selville eräitä seikkoja. Yleisölle kerrotaan naisen nimi: Faye Andresen-Anderson. Kaikki uutisissa lausuvat sen virheellisesti muodossa "Anderson-Anderson" rinnastaen sen siten muihin surullisenkuuluisiin kaksoisnimiin, ennen muuta Sirhan Sirhaniin. Pian saadaan selville, että hyökkääjä on apuopettajana paikallisessa peruskoulussa, ja se antaa aseita niiden käsiin, joiden mukaan julkisessa koululaitoksessa on päässyt vallalle äärimmäisen vapaamielinen agenda. Tapausta kuvaava otsikko päivitetään muotoon OPETTAJA HYÖKKÄSI PACKERIN KIMPPUUN!, kunnes joku noin tunnin kuluttua onnistuu löytämään Andresen-Andersonista valokuvan, jossa hän tietävästi on mielenosoituksessa vuonna 1968. Hän istuu kuvassa nurmikolla tuhansien muiden joukossa, keskellä valtaisa ihmismerta, jossa moni pitelee itse tehtyä banderollia tai kylttiä ja joku heiluttaa korkealla Yhdysvaltain lippua. Hän katsoo kuvaajaan uneliaana isojen pyöreiden silmälasien takaa. Hän nojaa oikealle aivan kuin tukisi itseään johonkuhun, joka on juuri ja juuri kuvan ulkopuolella – näkyvissä on pelkkä olkapää. Hänen vasemmalla puolellaan istuu pitkätukkainen maihinnousutakkiin sonnustautunut nainen, joka tuijottaa kameraan uhkaavasti hopeanhoitoisten lentäjänlasien yli.

Otsikko muuttuu muotoon 60-LUVUN RADIKAALI HYÖKKÄSI PACKERIN KIMPPUUN!

Ja ikään kuin juttu ei olisi jo kyllin herkullinen, työpäivän lopulla tapahtuu kaksi asiaa, jotka ponnahtavat stratosfääriin sellaisella voimalla, että niistä puhutaan työpaikalla vielä seuraavanakin päivänä. Ensiksi kerrotaan, että kuvernööri Packerille tehdään parhaillaan hätäleikkausta silmämunan vaurion takia. Ja toiseksi julkaistaan poliisin ottama pidätyskuva, joka osoittaa että hyökkääjää on vuonna 1968 epäilty – joskaan häntä ei koskaan syytetty eikä tuomittu – *prostituutiosta*.

Tämä on jo liikaa. Miten nämä kaikki ällistyttävät seikat voisivat mahtua yhteen ainoaan otsikkoon? RADIKAALI HIPPI-ILOTYT-TÖ-OPETTAJA SOKEUTTI KUVERNÖÖRI PACKERIN RAJUSSA HYÖKKÄYKSESSÄ!

Uutisissa pyöritetään yhä uudestaan ja uudestaan sitä osaa videosta, jossa Packeriin osuu. Tekniikan väki tekee urhean yrityksen näyttääk-

seen katsojille tarkasti, kuinka jokin terävä kivenkappale läjähtää hänen oikean silmänsä sarveiskalvoon, mutta liika suurentaminen tekee kuvan rakeiseksi ja saa sen pikselöitymään. Asiantuntijat väittelevät hyökkäyksen merkityksestä ja siitä, onko se uhka demokratialle. Jotkut kutsuvat hyökkääjää terroristiksi, toiset sanovat tapauksen osoittavan miten syvälle poliittinen keskustelu on vajonnut, kolmansien mukaan kuvernööri on suorastaan kerjännyt kuonoonsa lähtemällä edesvastuuttomalle ristiretkelleen aseiden puolesta. Hyökkääjää verrataan kumoukselliseen Weather Underground -ryhmään ja Mustiin panttereihin. Kansallinen kivääriyhdistys julkaisee lausunnon, jonka mukaan hyökkäystä ei olisi koskaan tapahtunut, jos kuvernöörillä olisi ollut revolverinsa mukanaan. Uutisankkurin takana pöytiensä ääressä työskentelevät ihmiset eivät näytä työskentelevän nyt yhtään kovemmin tai vähemmän kovasti kuin aiemmin päivällä.

Kestää noin neljäkymmentäviisi minuuttia, ennen kuin joku nokkela tekstitoimittaja keksii ilmauksen ”Packer Attacker”. Kaikki tv-yhtiöt ottavat sen saman tien käyttöön, ja se tuodaan aina ruutuun tapauksen seurannassa.

Itse hyökkääjä on viety keskikaupungilla sijaitsevaan putkaan odotamaan syytettä, joten hän ei voi kommentoida asiaa. Kun häneltä ei saada selitystä, muotoutuu kaikkien käsitysten ja oletusten ja muutamien harvojen tosiasioiden pohjalta alkutarina, joka iskostuu ihmisten mieliin: hyökkääjä on entinen hippi ja nykyinen liberaali, ja hän vihaa kuvernööriä niin paljon, että varta vasten odotti puistossa hyökätäkseen tämän kimppuun.

Tosin tässä teoriassa on paha looginen aukko: kuvernöörin retki puistoon oli improvisoitu tempaus, josta edes hänen turvasaattueensa ei tiennyt mitään. Niinpä hyökkääjä ei voinut tietää hänen olevan tulossa eikä siten voinut väijyä häntä. Tämä epäjohdonmukaisuus kuitenkin jää tapauksen sensaatiomaisempien puolten jalkoihin, eikä sitä missään vaiheessa tutkita kunnolla.

2

PROFESSORI SAMUEL ANDERSON istuu yliopistolla pikku työhuoneensa pimeydessä kasvot tietokoneruudun kelmeän hohteen valaisemina. Kaihtimet ovat kiinni. Oven ja kynnyksen välisen raon tukkeena on pyyhe. Roskakori on nostettu käytävään, jottei iltasiivooja tule häiritsemään. Samuelilla on päässään kuulokkeet, jottei kukaan kuule mitä hän tekee.

Hän kirjautuu sisään. Hän pääsee pelin avausruutuun ja näkee taitelun tiimellykseen antautuneiden örkkien ja haltioiden tutut hahmot. Hän kuulee torvivoittoisen musiikin, joka on räväkkää, riemuitsevaa ja sotaista. Hän kirjoittaa salasanan, joka on vielä harkitumpi ja mutkikkaampi kuin hänen pankkitilinsä salasana. Kun hän saapuu *World of Elfscapeen*, hän ei saavu sinne englannin apulaisprofessori Samuel Andersonina vaan haltiavaras Dodgerina, ja tunne joka hänet tällöin valtaa on hyvin samankaltainen kuin kotiintulon tunne. Kotiintulo pitkän päivän jälkeen jonkun siitä iloitsevan luo – juuri tämä saa hänet yhä uudestaan kirjautumaan sisään ja pelaamaan yli neljäkymmentä tuntia viikossa, jotta hän olisi valmis tämänkaltaiseen operaatioon: hän on yhdessä nimettömien nettikavereidensa kanssa lähdössä tappamaan jotain isoa ja tappavan vaarallista.

Tällä kertaa lohikäärmettä.

He kirjautuvat sisään kellarihuoneista, toimistohuoneista, hämärästi valaistuista työhuoneista, työsopista ja työasemilta, kirjastoista, asunto-lahuoneista, vierashuoneista, keittiön pöydälle asetetuilta kannettavilta, tietokoneilta jotka hurisevat kuumina ja naksuvat ja raksuvat kuin niiden muovitorneihin olisi päässyt ruuanmurenia paistumaan. He panevat kuulokkeet päähänsä, kirjautuvat sisään ja aineellistuvat pelimaailmassa, ja he ovat jälleen yhdessä, aivan kuten ovat olleet joka keskiviikko-, perjantai- ja lauantai-ilta jo vuosien ajan. He asuvat melkein kaikki Chicagossa tai hyvin lähellä sitä. Palvelin, jolla he pelaavat – yksi tuhansista ympäri maailmaa – on entisessä lihatehtaassa Chicagon South Sidessa, ja viiveeseen ja latenssiin liittyvien syiden vuoksi *Elfscape* sijoittaa pe-

laajan aina lähimmälle palvelimelle. Niinpä he kaikki ovat käytännössä naapuruksia, joskaan he eivät ole tavanneet toisiaan tosielämässä.

”Moi Dodger!” sanoo joku Samuelin kirjauduttua sisään.

Hän kirjoittaa takaisin: *Moi*. Hän ei koskaan puhu ollessaan *Elfscapeassa*. Muut uskovat sen johtuvan siitä, ettei hänellä ole mikrofonia. Tosiasiassa hänellä on sellainen, mutta hän pelkää että jos hän puhuisi haltioiden yllätyshyökkäysten aikana, joku käytävässä liikkuva työtoveri voisi kuulla hänen sanovan jotain lohikäärmeistä. Niinpä hänen kiltansa ei oikeastaan tiedä hänestä muuta kuin sen, että hän ei ikinä jätä väliin yhtäkään hyökkäystä ja että hän tapaa kirjoittaa sanat kokonaisina sen sijasta, että käyttäisi yleisiä nettilyhenteitä. Ilmoittaessaan palaavansa koneelle pian hän kirjoittaa todellakin *be right back* eikä ”brb”, kuten tavallisesti tehdään. Hän kirjoittaa *away from keyboard* eikä ”afk”. Muut eivät ole varmoja siitä, miksi hän niin itsepintaisesti turvautuu tämän tyyppiseen anakronismiin. He luulevat, että hänen käyttämänsä nimi liittyy johonkin monista Dodgers-nimisistä baseballseuroista, mutta oikeasti se viittaa Dickensiin. Se ettei kukaan tajua viittausta saa hänet tuntemaan itsensä nokkelaksi ja muita paremmaksi, ja hän tarvitsee tätä tunnetta vastapainoksi häpeälleen, sillä hän häpeää sitä että kuluttaa niin paljon aikaa peliin, jota myös kaksitoistavuotiaat pelaavat.

Hän koettaa muistaa, että miljoonat muut tekevät samaa. Kaikilla mantereilla. Kellon ympäri. *World of Elfscapea* pelaa jokaisella hetkellä ihmismäärä, joka vastaa suunnilleen Pariisin väkilukua. Näin hän toisinaan ajattelee, tuntiessaan särön jonka on saanut sisimpäänsä siksi, että hänen elämänsä on tullut tähän pisteeseen.

Yksi syy siihen, miksei hän ikinä tosielämässä kerro kenellekään pelaavansa *Elfscapea*, on se että häneltä voitaisiin kysyä mikä pelin idea on. Mitä hän siihen vastaisi? *Tappaa lohikäärmeitä ja lyödä hengiltä örkkejä?*

Tai voihan peliä pelata myös örkinä, missä tapauksessa ideana on tappaa lohikäärmeitä ja lyödä hengiltä haltioita.

Mutta siinä se on, se minkä ympärillä kaikki pyörii, koko puuhan lähtökohta, perimmäinen jin ja jang.

Samuel aloitti ykköstason haltiana ja eteni tasolle yhdeksänkymmentä, ja siihen meni kymmenisen kuukautta. Matkan varrella hänellä

oli seikkailuja. Hän matkusti eri mantereilla. Hän tapasi ihmisiä. Hän löysi aarteita. Hän suoritti tehtäviä. Sitten, tasolla yhdeksänkymmentä, hän löysi tietyn killan ja lyöttäytyi yhteen sen jäsenten kanssa tappaakseen lohikäärmeitä ja demoneja ja aivan erityisesti örkkejä. Hän on tappanut niin valtavan monta örkkiä. Ja kun hän survaisee tikarinsa johonkin örkin arimmista paikoista, nimittäin niskaan, päähän tai sydämeen, ruutuun välähtää ilmoitus *KRIITTINEN OSUMA!* ja kaiuttimista kuuluu heikko ääni, heikko örkin kauhunhuuto. Hän on alkanut rakastaa tuota ääntä. Se saa hänet kuolaamaan. Hänen hahmoluokkansa on varas, mikä tarkoittaa että hän on erityisen lahjakas esimerkiksi tekemään taskuvarkauksia, rakentamaan pommeja ja toimimaan näkymättömänä, ja yksi hänen lempipuuhiistaan on hiipiä örkkejä vilisevälle alueelle ja asettaa dynamiittia tielle, jotta örkit ratsastaisivat sen yli ja kuolisivat sen räjähtäessä. Hän ryöstää kuolleiden vihollistensa ruumiit ja kerää talteen heidän aseensa, rahansa ja vaatteensa ja jättää heidät lojumaan alastomina, lyötyinä ja hengettöminä.

Siitä, miksi hänelle on tullut niin pakottava tarve tällaiseen, hän ei ole oikein varma.

Tänä iltana on yhtä ainoaa lohikäärmettä vastassa kaksikymmentä aseistautunutta ja haarniskoitua haltiaa, sillä lohikäärme on hyvin suuri. Ja sillä on veitsenterävät hampaat. Ja se syöksee tulta. Ja sen suomit ovat teräslevyn paksuiset, minkä seikan pystyy näkemään, jos vain tietokoneen grafiikkakortti on tarpeeksi hyvä. Nyt se näyttää nukkuvan. Se on käpertynyt kissan lailla lattialle luolassaan, jossa on roimasti magmaa ja johon luonnollisesti pääsee tulivuoren kraatterissa olevasta aukosta. Luolan katto on kyllin korkealla, jotta lohikäärme pystyy lentämään kunnolla ulos, sillä taistelun toisen vaiheen aikana peto nousee ilmaan, alkaa kierrellä haltioiden yläpuolella ja syöstä heidän niskaansa tulipommeja. He yrittävät nyt tappaa lohikäärmeen neljättä kertaa; koskaan ennen ei ole päästy kakkosvaihetta pitemmälle. He haluavat tappaa sen, koska se vartioi luolansa perällä olevaa valtavaa aarre-, ase- ja haarniskaröykkiötä, jonka ryövääminen olisi oikein mieluisaa ajatellen heidän sotaansa örkkejä vastaan. Luolan kivilattian alla hehkuu kirkkaanpunaisia magmavirtoja. Ne puhkeavat taistelun kolmannessa ja samalla viimeisessä vaiheessa,

vaiheessa jota haltiat eivät ole vielä päässeet näkemään, koska he eivät kerta kaikkiaan ole keksineet miten selviytyä tulipallosateesta.

”Onko kaikki mun lähettämät videot katsottu?” kysyy hyökkäyksen johtaja, haltiasoturi nimeltä Pwnage. Monen pelaajan avatar nyökkää. Pwnage on meilannut ohjemateriaalia, josta näkee kuinka tämä lohikäärme voidaan kukistaa. Hän haluaa kaikkien kiinnittävän huomionsa siihen, miten kakkosvaiheessa on toimittava; onnistumisen salaisuus näyttää piilevän jatkuvassa liikkeelläolossa ja erillään pysymisessä.

HYÖKKÄYKSEEN!!! kirjoittaa Axman, jonka avatar parhaillaan kuivapaneerilla kalliouseinämää. Monet haltiat tanssivat paikoillaan Pwnagen selittäessä heille taistelun kulkua, vielä kerran.

Samuel pelaa *Elfscapen* työhuoneensa tietokoneella sen nopeamman yhteyden takia, sillä nopeus voi lisätä hänen tuhovoimaansa tällaisessa hyökkäyksessä kaksi prosenttia, sikäli kuin haittana ei ole kaistaongelmia, joita esiintyy vaikkapa silloin kun opiskelijat ilmoittautuvat kursseille. Hän opettaa kirjallisuutta pienessä yliopistossa Chicagon luoteispuolella, esikaupungissa jossa kaikki isot moottoritiet haarautuvat ja johtavat sitten jättimäisiin tavarataloihin, toimistorakennusten pysäköintialueille ja tupaten täysille kolmikaistaisille teille, joita käyttävät ne vanhemmat, jotka lähettävät lapsiaan Samuelin oppilaitokseen.

Sellaisia lapsia kuin Laura Pottsdam: blondia jolla on hiukan pisamia ja jonka räjäjäinen asu koostuu topista jossa on valmistajan logo ja verryttelyhousuista, joiden takamuksessa lukee jotain. Lauran pääaine on yritysmarkkinointi ja -viestintä, ja hän on mukana Samuelin johdatus kirjallisuuteen -kurssilla. Ilmestyttyään tunnille tänään hän ojensi Samuelille plagioidun kirjoitelman ja pyysi saman tien lupaa poistua.

”Jos meillä on pistarit, niin sitten en lähde”, Laura sanoi. ”Mutta ellei ole, niin minun täytyy tosiaan mennä.”

”Jokin hätätilanne, vai?” Samuel kysyi.

”Ei. Sitä minä vaan, etten halua jäädä ilman pisteitä. Tehdäänkö me tänään jotain mistä saa pisteitä?”

”Tänään puhutaan lukemisesta. Asioista jotka varmaan haluat tietää.”

”Mutta saako siitä *pisteitä*?”

”Ei, ei taida saada.”

”No hyvä, sitten minun on tosiaan mentävä.”

He lukivat *Hamletia*, ja kokemuksesta Samuel tiesi että päivästä tulisi hankala. Opiskelijat olisivat lopen uupuneita kaikesta siitä *kielestä*. Esseessä, joka heidät oli pantu kirjoittamaan, oli määrä ruotia Hamletin ajattelun argumentointivirheitä, ja Samuelin itsensäkin täytyi myöntää että moinen harjoitus oli pitkälti roskaa. He kysyisivät, minkä takia heidän piti tehdä sellaista, lukea se vanha näytelmä. He kysyisivät: *Milloin meidän muka ikinä täytyy tietää tästä jotain tosielämässä?*

Samuel ei todellakaan odottanut tätä tuntia innokkaana.

Tällaisina hetkinä hän ajattelee sitä, kuinka hän aikoinaan oli melkoi- sen kova heppu. Kun hän oli kahdenkymmenenneljän, eräs lehti julkaisi häneltä kertomuksen. Eikä mikä tahansa lehti, vaan alan tärkein. Se teki erikoisnumeron nuorista kirjoittajista. ”Viisi alle kaksikymmentäviisi- vuotiasta: suurten amerikkalaisten kirjailijoiden seuraava sukupolvi”, se kirjoitti. Ja hän oli yksi heistä. Kyseessä oli hänen ensimmäinen julkaistu tekstinsä. Sittemmin selvisi, että se jäi hänen ainoakseen. Lehdessä oli hänen kuvansa, hänen elämäkertansa ja hänen upea kirjallinen aikaan- saannoksensa. Seuraavana päivänä hän sai viitisenkymmentä puhelua silmäätekeviltä kirjaihmisiltä. He halusivat lisää hänen töitään. Hänellä ei ollut ainuttakaan. Siitä he viis välittivät. Hän allekirjoitti sopimuksen ja sai paljon rahaa kirjasta, jota ei ollut vielä kirjoittanut. Tämä tapah- tui kymmenen vuotta sitten, ennen Amerikan talouden heikentymistä, ennen asuntomarkkinoiden ja pankkimaailman kriisejä jotka ajoivat maailman talouden koko lailla pahaan jamaan. Toisinaan Samuel tuumii, että hänen uransa on karkeasti ottaen seurannut globaalien rahamark- kinoiden kehityskaarta: kesän 2001 hyvät ajat tuntuvat nyt, jälkikäteen, miellyttävältä ja eriskummalliselta päiväunelta.

HYÖKKÄYKSEEEEEEN!!! kirjoittaa Axman uudelleen. Hän on lakannut panemasta luolan seinämää ja hyppii nyt paikallaan. Samuel ajattelee: yhdeksäsluokkalainen, traagisen näppyläinen, ylivilkkaushäi- riö, luultavasti päättyy jonakin päivänä johdatus kirjallisuuteen -tunneil- leni.

”Mitä mieltä olitte *Hamletista?*” oli Samuel kysynyt oppilailtaan tä- nään, Lauran lähdettyä.

Ähkinää. Jurottavia katseita. Eräs takana istuva kaveri nosti molemmat kätensä, niin että alaspäin osoittavat jyrkevät peukalot näkyisivät. ”Se oli typerää”, hän sanoi.

”Ei siitä ymmärtänyt mitään”, sanoi joku toinen.

”Se oli liian pitkä”, sanoi kolmas.

”*Ihan* liian pitkä.”

Samuel esitti kysymyksiä, joiden toivoi saavan aikaan edes jonkinlaista keskustelua: Onko haamu teistä todellinen, vai näkeekö Hamlet vain näkyjä? Minkä takia Gertrude mahtoi mennä uusiin naimisiin niin pian? Onko Claudius teistä konna, vai onko Hamlet vain katkera? Ja niin edelleen. Ei tulosta. Ei pienintäkään reaktiota. Kaikki katselivat ilmeettöminä syliinsä tai tuijottivat tietokonettaan. Opiskelijat tuijottavat tietokonettaan aina. Samuelilla ei ole valtaa heidän tietokoneisiinsa, ei pysty sulkemaan niitä. Yliopiston jokaisessa luokassa on joka ikisellä paikalla tietokone, millä seikalla opinahjo kerskuu kaikissa vanhemmille lähettämässään mainosmateriaaleissa: *Kampuksella verkkoyhteydet! Opiskelijat valmistetaan 2000-lukua varten!* Samuelista kuitenkin tuntuu, että opiskelijoita valmistetaan vain istumaan hiljaa ja teeskentelemään aherrusta. Näyttelemään keskittyneisyyttä, kun he tosiasiaa tutkivat urheilutuloksia, meilaavat, katselevat videoita tai ovat omissa maailmoissaan. Ja kun asiaa oikein ajattelee, niin kenties se onkin tärkein asia joka heille voidaan opettaa amerikkalaisesta työpaikasta: miten istua rauhallisena pöytänsä ääressä, surffata netissä ja olla tulematta hulluksi.

”Kuinka moni luki koko näytelmän?” Samuel kysyi, ja kahdestakymmenestäviidestä paikallaolijasta vain neljä nosti kätensä. Ja he nostivat kätensä hitaasti, arasti, noloina siitä että olivat tehneet saamansa tehtävän loppuun asti. Muut näyttivät olevan närkästyneitä Samuelille: halveksivia ilmeitä, tympäännyksestä viestivää retkotusta. Aivan kuin he olisivat syyttäneet apaattisuudestaan *häntä*. Jos hän vain ei olisi antanut niin typerää tehtävää, heidän ei olisi tarvinnut käyttäytyä sillä lailla.

”Käydään kimppuun” sanoo Pwnage, joka nyt pinkoo kohti lohikäärmettä valtavan iso kirves kädessä. Loput soturit seuraavat häntä päästäen suustaan hurjaa huutoa, osapuilleen sellaista jota ovat kuulleet keskiaikaista sodankäyntiä kuvaavissa elokuvissa.

Pwnage on – se pitää sanoa – nero mitä *Elfscapeen* tulee. Hän on todellinen videopelispesialisti. Hän liikuttaa hyökkäykseen osallistuvista kahdestakymmenestä haltiasta kuutta. Hänellä on kokonainen kylällinen hahmoja joista valita, ja hän pystyy sekoittamaan ja sovittamaan niitä yhteen kulloisenkin taistelun mukaan; ne muodostavat itsenäisen mikrotalouden, ja hän panee monta niistä tuleen yhtäaikaan käyttäen ”multiboxingiksi” kutsuttua uskomattoman pitkälle kehitettyä tekniikkaa, jossa monta samassa verkossa toimivaa tietokonetta saa käskynsä keskusaivoilta, joita hän ohjaa valmiiksi ohjelmoitujen manööverien avulla näppäimistöllään ja 15-näppäimisellä pelihiirellä. Hän tietää kaiken mitä *Elfscapesta* voi tietää. Hän on sisäistänyt *Elfscapen* salaisuudet kuin puu, josta vihdoinkin tulee yhtä sen vieressä kasvavan pensasaidan kanssa. Hän tuhoaa örkkejä, ja tappavan iskun jälkeen kuullaan usein hänen tavaramerkikseen muodostunut lausahdus: *Mä pwnasin sut senkin nyypä!!!*

Taistelun ensimmäisessä vaiheessa on lähinnä pidettävä silmällä lohikäärmeen pyrstöä, joka piiskaa edestakaisin ja läiskyyttä luolan latiaa. Kaikki hakkaavat lohikäärmeestä paloja yrittäen samalla vältellä sen pyrstöä niiden muutaman minuutin aikana, jotka tarvitaan sen energiatason alentamiseksi kuuteenkymmeneen prosenttiin, jolloin se nousee ilmaan.

”Kakkosvaihe”, sanoo Pwnage tyynellä äänellä, joka internetin välittämänä kuulostaa robottimaiselta. ”Kohta tulee tulta niskaan. Älkää jääkö seisoskelemaan.”

Hyökkääjien päälle alkaa sataa tulipalloja, ja vaikka monista pelaajista tuntuu vaikealta sekä vältellä niitä että samanaikaisesti suoriutua taistelutehtävistään, Pwnagen kaikki kuusi hahmoa selviytyvät tästä vaiattomasti tekemällä pari hyppäystä oikealle tai vasemmalle, niin että ammuksiset sujahtavat muutaman pikselin verran niiden ohitse.

Samuel koettaa väistää tulta, mutta juuri nyt hän ajattelee enimmäkseen pistokoetta, jonka aiemmin päivällä piti. Kun Laura oli lähtenyt ja kun hänelle oli valjennut etteivät opiskelijat olleet tehneet saamaansa lukutehtävää, hänen aivonsa menivät rangaistusmoodiin. Hän käski ryhmää kirjoittamaan sivun pituisen selvityksen *Hamletin* ensimmäisestä

näytöksestä. Luokasta kuului voihkauksia. Hän ei ollut suunnitellut pitävänsä pistokoetta, mutta jokin seikka Lauran asenteessa oli saanut hänet passiivis-aggressiiviseen tilaan. Tässä kurssissa oli kyse johdatuksesta kirjallisuuteen, mutta kirjallisuuden sijasta Lauraa kiinnostivat lähinnä *pisteet*. Kurssin aihe oli yhdentekevä seikka; tärkeää oli se mitä hän hyötyi kurssista. Moinen toi Samuelin mieleen Wall Streetin meklarin, joka ostaa yhtenä päivänä kahvifutuureja ja toisena asuntolainavakuudellisia arvopapereita. Se millä käydään kauppaa, on vähemmän tärkeää kuin se, miten kaupakäyntiä mitataan. Lauran ajatukset kulkivat näin, hän ajatteli vain sitä mikä jää viivan alle, hän ajatteli tutkintoaan, ainoaa hänelle merkityksellistä asiaa.

Samuelilla oli tapana tehdä merkintöjä opiskelijoiden kirjoitelmiin – jopa punakynällä. Hänellä oli tapana opettaa heille, millä tavoin verbit *lay* ja *lie* eroavat toisistaan, milloin kuuluu olla *that* ja milloin *which*, mitä eroa on sanoilla *affect* ja *effect* ja missä yhteydessä on kirjoitettava *then* eikä *than*. Kaikkea sellaista. Mutta sitten yhtenä päivänä hän oli täyttämässä autonsa tankkia heti kampuksen vieressä olevalla jakeluasemalla – sen nimi on EZ-Kum-In-'n-Go – ja hän katsoi tätä kylttiä ja ajatteli: *Mitähän itua siinä touhussa on?*

Siis aivan oikeasti ja rehellisesti: minkä takia opiskelijoiden ikinä täytyisi tuntea *Hamlet*?

Hän piti pistokokeen ja lopetti puoli tuntia etuajassa. Häntä väsytti. Seistessään nuivan kuulijakuntansa edessä hänestä alkoi tuntua samalta kuin Hamletista ensimmäisen yksinpuhelun aikana: epätodelliselta. Hänen teki mieli kadota jonnekin. Hän olisi halunnut ruumiinsa sulavan siihen paikkaan. Samaa oli viime aikoina tapahtunut usein: hän tunsii olevansa ruumistaan pienempi, ikään kuin hänen sielunsa olisi jossain vaiheessa kutistunut; lentokoneessa hän luopui aina kyynärnojastaan, jalkakäytävällä hän oli aina se joka siirtyi sivuun.

Että tämä tunne osui yhteen sen kanssa, että hän jälleen tuli etsineeksi internetistä Bethanyn kuvia – se oli niin ilmeistä, ettei sitä voinut olla huomaamatta. Hänen ajatuksensa kääntyvät Bethanyyn aina kun hän tekee jotain, josta aiheutuu hänelle tunnontuskia, ja nykyisin sellaista tapahtuu lähes alinomaa; on kuin hänen koko elämänsä olisi jäänyt

näiden paksuksi kerrokseksi kasaantuneiden tunnontuskien puristukseen. Bethany: hänen suurin rakkautensa, hänen suurin munauksensa. Bethany joka hänen tietääkseen asuu yhä New Yorkissa. Viulisti joka soittaa kaikissa tärkeissä paikoissa, joka tekee soololevyjä ja maailmankiertueita. Bethanyn nimen googlaaminen tuntuu Samuelista siltä kuin hänen sisällään oleva valtava tulppa avautuisi. Hän ei osaa sanoa miksi hän rankaisee itseään tällä lailla, kerran kuussa, miksi hän myöhään yöhön asti katselee kuvia Bethanysta, joka on kaunis iltapuvuissaan ja jolla on viulu toisessa ja iso ruusupuska toisessa kädessä ja jota ympäröi iso ihailijajoukko – Pariisissa, Melbournessa, Moskovassa, Lontoossa.

Mitä Bethany ajattelisi tästä? Olisi tietysti harmissaan. Ajattelisi ettei Samuel ole koskaan kasvanut aikuiseksi – että hän on yhä pelkkä poikainen, joka pelaa videopelejä pimeässä. Yhä se sama lapsi, joka hän oli heidän tavatessaan ensi kerran. Samuel suhtautuu Bethanyyn samoin kuin muut ehkä Jumalaan. Ihmiset esimerkiksi pohtivat: *Mitä Jumala ajattelee minusta?* Samuelin täytyy pohtia samaa, joskin hän korvaa Jumalan toisella suurella asialla joka häneltä puuttuu: Bethanylla. Ja toisinaan, jos hän ajattelee tätä liikaa, hän saattaa pudota eräänlaiseen pohjattomaan kuoppaan ja tuntea katselevansa elämäänsä sen vierestä, ikään kuin hän ei oikeasti eläisi elämäänsä vaan pikemminkin tarkkailisi ja puntaroisi elämää, joka vain jollain oudolla ja valitettavalla tavalla sattuu olemaan hänen omansa.

Kiltakaverien sadattelu havahduttaa hänet takaisin peliin. Haltioita kuolee kovaa vauhtia. Lohikäärme ärjyy heidän yläpuolellaan, ja samaan aikaan hyökkääjät ottavat käyttöön parhaat pitkän matkan aseensa: nuolet, musketinkuulat, heittoveitset ja sähkösalamoilta näyttävät kapineet, jotka syöksähtävät esiin heidän paljaista käsistään.

”Varo tulta, Dodger”, Pwnage sanoo, ja Samuel käsittää että hän on joutumaisillaan murskatuksi. Hän sukeltaa turvaan. Tulipallo osuu lähelle. Hänen energiapalkkinsa laskee lähelle nollaa.

Kiitos, hän kirjoittaa.

Ja nyt kuuluu hurrausta, sillä lohikäärme laskeutuu ja kolmas vaihe alkaa. Alkuperäisistä kahdestakymmenestä hyökkääjästä ovat jäljellä enää Samuel, Axman, ryhmän parantaja ja neljä Pwnagen kuudesta hahmosta.

Kiltalaiset eivät ole ikinä ennen päässeet kolmosvaiheeseen asti. Tälle lohikäärmeelle ei ole kertaakaan pärjätty näin hyvin.

Kolmas vaihe on pitkälti ensimmäisen kaltainen, paitsi että nyt lohikäärme liikkuu joka puolella, vapauttaa magmavirtoja lattiansa alta ja ravistaa alas valtavia, tappavia tippukiviä luolan katosta. Taistelut päävihollista vastaan päättyvät *Elfscapessa* useimmiten tällä tavoin. Ne eivät ole varsinaisia taitotestejä vaan vaativat muistamista ja monen asian tekemistä yhtäaikaan: pystytkö välttämään lattian alta pursuvan laavan, väistämään ylhäältä putoavat kivenjätkäleet, varomaan lohikäärmeen pyrstöä niin ettet joudu sen tielle ja seuraamaan lohikäärmettä ympäri sen luolaa niin että pystyt koko ajan jakelemaan sille tikariniskuja voidaksesi onnistua erittäin monimutkaisessa kymmenen siirron hyökkäyksessäsi, jolla yllät siihen maksimaaliseen tuhovoimaan, joka tarvitaan lohikäärmeen energiatason nollaamiseksi ennen kuin pedon sisäinen kymmenen minuutin ajastin kytkeytyy toimintaan ja se ”tulee raivohinsa”, kuten nimitys kuuluu, jolloin sitä ei pidättele mikään ja se tappaa kaikki luolassaolijat?

Itse tuoksinan keskellä tämä on Samuelista yleensä sävähdyttävää. Mutta heti taistelun jälkeen, vaikka se voitettaisiinkin, hän tuntee aina musertavaa pettymystä, sillä kaikki voitettut aarteet ovat epäaitoja, pelkkää digitaalista dataa, ja kaikista ryöstetyistä aseista ja haarniskoista on apua vain tietyn aikaa, sillä heti kun pelaajat alkavat pärjätä tälle lohikäärmeelle, tuovat pelin kehittäjät arenalle uuden olion, jota on vielä vaikeampi tappaa ja joka vartioi vielä suurempaa aarretta – sykli on loputon. Oikeaa voittoa ei voida saavuttaa koskaan. Loppua ei ole näkyvissä. Ja toisinaan pelin tarkoituksettomuus tuntuu näyttäytyvän aivan yhtäkkisesti, kuten se tekee juuri nyt, Samuelin katsellessa kuinka parantaja yrittää pitää Pwnagen hengissä ja lohikäärmeen energiapalkki hiipii kohti nollaa ja Pwnage huutaa ”Jatkakaa, jatkakaa!” ja he ovat mahtavan voiton kynnyksellä – nytkin Samuel ajattelee, että ainoat todella tapahtuvat asiat ovat nämä: muutama yksinäinen ihminen napputelee tietokoneensa näppäimistöä pimeässä, lähettää sähköisiä signaaleja chicagolaiselle palvelimelle, joka lähettää heille takaisin pieniä datahengähdyksiä. Kaikki muu – lohikäärme ja sen luola ja magmavirrat

ja haltiat ja heidän miekkansa ja taikakeinonsa – on pelkkää silmänlu-
metta, tyhjiä kulisseyksiä.

Miksi minä olen täällä? hän miettii, juuri kun lohikäärmeen pyrstö murskaa hänet, putoava tippukivi lävistää Axmanin ja laavahalkeamaan pudonnut parantaja palaa tuhkakksi, niin että ainoa jäljellä oleva haltia on Pwnage, ja he voittavat vain jos Pwnage onnistuu pysymään hengissä, ja kiltä hurraa mikrofoneihinsa lohikäärmeen energian tipahtaessa neljään prosenttiin, kolmeen prosenttiin, kahteen prosenttiin...

Juuri tälläkin hetkellä, näin lähellä voittoa, Samuel kysyy ihmeissään:
Mitä itua tässä touhussa on?

Mitä minä oikein puuhaan?

Mitä Bethany ajattelisi?

3

TANSSI, JONKA PWNAGE esittää olohuoneessaan, näyttää sekoitukselta kaikkea sitä, mitä amerikkalaisessa jalkapallossa harrastetaan maalialueella touchdownin jälkeen. Häntä miellyttää se liike, jossa yhteen puristetut nyrkit tekevät ympyrää – ”voin kirnuamiseksi” sitä kai kutsutaan.

”Pwnage rulaa!” sanoo joku. Haltiat osoittaisivat hänelle suosiota seisaltaan, elleivät kaikki olisi ruumiita. Pelitoverien innostuneet huudot raikuvat hänen kotiteatterinsa kaiuttimista. Kaikki hänen kuusi tietokoneruutuuaan näyttävät kuollutta lohikäärmettä, jokainen eri kulmasta.

Hän kirnuaa voita.

Ja tekee sen nyrkinpumppausliikkeen, joka näyttää siltä kuin hän käynnistäisi ruohonleikkurin.

Ja esittää sen rивon tanssin, jossa hän näyttää naivan jotain edessään olevaa, oletettavasti takapuolta.

Haltioden henget palaavat ruumiisiinsa, ja yksi toisensa perään Pwnagen kaverit pullahtavat esiin luolan lattiasta, kuolleista herätettyinä sillä erityisellä tavalla joka videopeleihin kuuluu, sillä vaikka niissä

kuollaan niin ei ikinä *lopullisesti*. Pwnage kerää saaliinsa luolan perältä ja antaa kaiken kiltakavereilleen: miekkoja, kirveitä, suomuhaarniskoita ja taikasormuksia. Tämän ansiosta hän tuntee itsensä suopeaksi ja hyväsydämiseksi, kuin mies joka jouluaattona sonnustautuu lahjojen jakajan tamineisiin.

Sitten muut kiltalaiset alkavat kirjautua ulos, ja hän hyvästelee jokaisen erikseen, onnittelee heitä erinomaisesta suorituksesta ja yrittää saada heidät jäämään vielä nettiin, ja he valittavat että on liian myöhä ja että heidän on mentävä aamulla töihin, ja niin hän lopulta myöntyy siihen että on nukkumaanmenon aika. Ja hän kirjautuu ulos, sulkee kaikki tietokoneensa, pujahtaa sänkyyn ja ummistaa silmänsä, ja silloin alkaa tuttu *säkenöinti*: kun hän koettaa levätä jälleen yksien *Elfscap*e-orgioiden jälkeen, hänen mieleensä alkaa ryöpytä haltioita, örkkejä ja lohikäärmeitä hallusinatorisina välähdyksinä.

Hän ei ollut aikonut pelata *Elfscap*ea tänään. Ei ainakaan niin kauan kuin lopulta pelasi. Tämän päivän piti olla hänen uuden ruokavalionsa aloituspäivä. Tämä oli se päivä, jona hän oli pyhästi luvannut ruveta syömään paremmin: hedelmiä, vihanneksia ja vähärasvaista proteiinia. Ei enää transrasvoja eikä minkäänlaisia eineksiä vaan kohtuullisia annoksia ja tasapainoisia, ravintoarvoltaan loistavia aterioita. Tästä päivästä lähtien. Ja hän oli aloittanut upouuden paremman syömisen elintapansa juuri tänä aamuna särkemällä parapähkinän, pureksimalla sitä ja nielaisemalla sen, sillä parapähkinät kuuluivat niihin ”viiteen tärkeimpään ravinnonlähteeseen, joita et hyödynnä riittävästi” sen ruokaoppaan mukaan, jonka hän oli ostanut avukseen tätä päivää varten; hän oli ostanut myös kirjan jatko-osat ja siihen kuuluvat ateriasuunnitelmat ja älypuhelinsovellukset, ja ne kaikki mainostivat etupäässä eläinproteiineista ja pähkinöistä koostuvaa ruokavaliota – käytännössä metsästäjä-keräilijän ravintoa. Ja hän ajatteli kaikkia niitä parapähkinän sisältämiä sydämen terveyttä edistäviä hyviä rasvoja, antioksidantteja ja metaravinteita, jotka parhaillaan virtasivat hänen ruumiinsa läpi tehden yhtä ja toista hyödyllistä, kuten nitistäen vapaita radikaaleja, alentaen kolesterolia ja toivottavasti kohottaen hänen energiatasoaan, sillä *siltä osin hänellä oli todella paljon tekemistä*.

Hänen keittiönsä tarvitsi kipeästi remonttia: työtason laminaatti oli halkeillut ja nurkistaan käpristynyt, astianpesukone oli lakannut toimimasta keväällä, jätemylly oli simahtanut vuosi sitten, kolme lieden neljästä polttimesta oli käyttökelvottomia ja jääkaappi-pakastin oli hiljattain tullut hulluksi: täysin arvaamattomasti välillä sammuva jääkaappiosa pilasi nakkisämpylät ja lounaaksi tarkoitettut lihat ja hapannutti maidon, ja pakastinosa heittäytyi silloin tällöin yliaktiiviseksi ja sulki hänen valmisateriansa ikijään sisään. Lisäksi keittiön kaapeista täytyisi poistaa erilaiset ajan kellastamat Tupperware-kokoelmat, unohtuneet pähkinä-, perunalastu- ja kuivahedelmäpusit ja ne monet lieriönmuotoiset säilytysastiat, joissa oli yrtejä ja mausteita geologisina kerrostuksina, muistoina hänen edellisistä yrityksistään aloittaa uusi ruokavalio, jokainen yritys kun oli vaatinut uuden yrtti- ja maustevalikoiman, koska vanhat yrtit ja mausteet olivat edellisen vakavan yrityksen jälkeen kuivettuneet käyttökelvottomaksi massaksi.

Ja hän tiesi, että hänen pitäisi avata jokainen kaappi ja heittää kaikki pois ja varmistaa, ettei kaukaisimmissa ja pimeimmissä takanurkissakaan olisi bakteeri- tai ötökkäyhdyksuntia, mutta hän ei oikein halunnut ruveta avaamaan kaappeja ja etsimään ötököitä, sillä hän pelkäsi mitä saataisi löytää, nimittäin *ötököitä*. Sillä silloin hänen täytyisi eristää huone muovilla voidakseen desinfioida kaapit ja tehdä jonnekin muualle säilytystila, johon pinota kaikki välttämättömät hankinnat (uusi kaapisto, parkettilaudat, uudet kodinkoneet ja monenlaiset vasarat, sahat, naulat, ruuvit, muoviputket ja kaikki muu kama, jota perinpohjainen keittiöremontti vaati), joskin silmäillessään ympärilleen asunnossa hän ymmärsi kuinka vaikea hankkeesta tulisi: esimerkiksi olohuone täytyisi jättää rakennusjätteestä vapaaksi vyöhykkeeksi siltä varalta, että hän jonain tulevana iltana löytäisi itsensä kestitemästä sellaisia yllätysvieraita (lue: Lisaa), jotka eivät pidä työkalukasoja viehättävinä tai romanttisina; sama päti makuuhuoneeseen, joka sekin olisi huono valinta säilytystilaksi ja aivan samasta syystä, vaikka hänen olikin myönnettävä että Lisan viime käynnistä oli jo melkoisen pitkä aika, mikä seikka johtui lähinnä siitä että Lisa ehdottomasti halusi heidän säilyttävän tietyn ”etäisyyden” tässä parisuhteen uudessa vaiheessa, joskaan moinen päätös ei estänyt Lisaa

aina joskus pyytämästä kyytiä töihin ja milloin mihinkin kauppakeskitymään sekalaisten asioiden toimittamiseksi, ja se että nimenomaan Lisa itse oli ottanut eron ei merkinnyt, että ex-puolison pitäisi jättää autoton ja ajokortiton ihminen pulaan, ja vaikka Pwnage tiesi että useimmat miehet tekisivät täsmälleen niin, hänet nyt vain *oli kasvatettu toisella tapaa*.

Niinpä ainoa kyseeseen tuleva paikka keittiörojulle oli vierashuone, joka sekin valitettavasti oli mahdoton, sillä se pursui jo ennestään tavaraa jota ei mitenkään voinut heittää pois – lukiossa saadut palkinnot ja kaikki rintamerkit, pokaalit, mitalit, todistukset ja kunniakirjat pahvilaatikoihin pakattuna, ja jossain siellä oli myös se musta nahkakantinen päiväkirja, joka sisälsi ensimmäiset sivut romaanista jonka kirjoittamiseen hän oli pyhästi päättänyt aivan pikapuoliin ryhtyä – ja siksi hänen täytyisi käydä läpi laatikkonsa ja inventoida niiden sisältö ennen kuin hän voisi perustaa kunnollisen säilytystilan, joka tarvittaisiin keittiöremontissa joka oli välttämätön jos hän aikoi aloittaa upouuden ruokavalionsa.

Ja lisäksi asiaan vaikutti hänen budjettinsa. Miten hänellä esimerkiksi olisi varaa uuteen terveelliseen ruokavalioon, kun hän jo nyt oli velkaantumassa pahoin monien *Elfscape*-tiliensä ja uuden älypuhelimensa vuoksi? Ja kyllä vain, tarkastellessaan tilannetta ulkopuolisen silmin hän ymmärsi, että 400 dollarin puhelin ja siihen liittyvä rajaton tekstiviesti- ja datapaketti saattaisi näyttää ylettömyydeltä ihmisellä, jonka elanto ei ole kiinni sähköisestä viestinnästä, ja sitä paitsi ylivoimaisesti suurimman osan hänen saamistaan tekstiviesteistä oli lähettänyt puhelimen valmistaja (se halusi kuulla oliko hän tyytyväinen ostokseensa, kauppasi hänelle vakuutuksia ja koetti saada hänet kokeilemaan yhtiön muita laitteita ja ohjelmistoja), ja harvat muut tekstiviestit olivat tulleet Lisalta, joka ilmoitti olevansa odottamattoman kiireinen Lancôme-tiskillään, olevansa lähdössä Lancôme-tiskinsä äärestä tavallista aikaisemmin, jäävänsä Lancôme-tiskinsä ääreen tavallista myöhempään tai selviävänsä ilman kyytiä, koska ”joku töistä” oli kutsunut hänet ”ulos”, ja raivostuttavan moniselitteisyytensä takia nämä viimeisimmät viestit saivat Pwnagen tärisemään mustasukkaisuudesta, kääpertymään sohvalle, pureskelemaan hauraita kynsiään ja pohtimaan Lisan uskollisuuden rajoja. Ja vaikka hän

ei tietenkään enää voinut odottaa aviollisen uskollisuuden jatkumista, ja vaikka hän saattoi tunnustaa heidän avioeronsa merkinneen tietynlaista parisuhteen *päättymistä*, niin hän tiesi myös ettei Lisa ollut jättänyt häntä *toisen miehen vuoksi* ja että hän yhä oli tärkeä tekijä Lisan elämässä, ja niinpä hän jotenkin yhä ajatteli että jos hän olisi tarpeeksi hyödyllinen Lisalle ja tarpeeksi auttavainen ja tarpeeksi läsnäoleva, niin Lisa ei koskaan varsinaisesti ”jättäisi häntä”, ja siksi hän tarvitsi älypuhelimien.

Sitä paitsi tietyt ruokavalioon ja kuntoiluun liittyvät mobiilisovellukset olivat välttämättömiä mitä tahansa uutta terveystietoa noudatettaessa, ohjelmat joille hän kertoi mitä ruokia ja juomia oli kunakin päivänä nauttinut ja jotka sitten analysoivat, miten hänellä sujui kaloreiden ja ravitsemuksen osalta. Hän oli myös kertonut nykyiselle sovellukselleen normaalit päiväsyömisensä luodakseen eräänlaisen pohjan, johon uutta erinomaista ruokavaliota voisi myöhemmin verrata, ja saanut tietää että hänen kolme aamiaisespressoaan (sokerin kera) tuottivat 100 kaloria ja että lounaaksi nautittu latte kuudella shotilla brownien kera teki 400 kaloria lisää, jolloin hän oli 1 500 kalorin päässä päivittäisestä 2 000 kalorin ylärajastaan, mikä merkitsi että illallisella hän todennäköisesti pystyisi syömään kaksi tai ehkä jopa kolme pakastettua Ocean Bonanza -lohi-fajita-annosta, joihin kuului tarkkaan paloitetuja ranskanperunoiden näköisiä fajitavihanneksia ja pussillinen suolaisia punaisia ”etelän mausteita”, joiden sekaan hän yleensä lisäsi ruokalusikallisen verran suolaa (puhelimien dieettisovellus kirjasi tästä *nolla kaloria*, mitä hän piti loistavana voittona), ja hän söi pakastetut lohiteriansa suhteellisen rivakasti ja yrittäen olla välittämättä siitä, että mikroaaltouuni lämmitti ruuat niin epätasaisesti, että vihreä paprika saattoi kirjaimellisesti polttaa hänen kielensä, vaikka suurimmat lohienpalat olivat vielä niin kylmiä sisältä että hajosivat palasiksi ja muistuttivat ulkonäöltään kosteaa kaarnaa, mikä sai aikaan uskomattoman epämiellyttävän suutuntuman muttei estänyt häntä ahtamasta pakastintaan täyteen lohifajitapakkauksia, ei tosin pelkästään siksi että niissä pakkaustekstin mukaan oli *Hämmästyttävän vähän rasvaa!* vaan myös siksi, että 7-Elevenissä oli niistä jatkuva ja ällistyttävä loppuunmyyntitarjous: kymmenen pakettia viidellä dollarilla (korkeintaan kymmenen kappaletta asiakasta kohti).

Oli miten oli, hänen puhelinsovelluksensa analysoi ruuan mukana saadut ravinteet ja metaravinteet ja vertasi niitä kaikkien tärkeiden vitamiinien, happojen, rasvojen jne. osalta terveystieteen suosittelemiin päiväannoksiin ja esitti tulokset kaaviona, jonka olisi pitänyt olla rauhoittavan vihreä, jos hän olisi tehnyt kaiken oikein, mutta joka itse asiassa oli paniikkinappulan punainen, koska hän sai hälyttävän vähän mitään sellaista, mikä oli elimistön perusterveyden säilyttämiseksi todella tarpeellista. Ja kyllä vain, hänen täytyi myöntää että viime aikoina hänen silmämuniiinsa ja hiustensa kärkiin oli ilmestynyt huolestuttavaa kellertävää väriä ja sormien kynnet olivat ohentuneet ja haurastuneet ja saattoivat pureskeltaessa yhtäkkiä haljeta suoraan keskeltä melkein juureen asti, ja hiljattain sekä hänen kyntensä että hiuksensa olivat tyystin lakanneet kasvamasta ja näyttivät nyt paikoitellen vetäytyvän tai jopa menevän kippuraan, ja lisäksi hän oli saanut enemmän tai vähemmän pysyvän ihottuman siihen kohtaan kynärvartta, jossa pidetään rannekelloa. Vaikka hänen ravinnonsaantinsa siis yleensä alitti päivittäisen 2 000 kalorin enimmäisrajan selvästi, hän ymmärsi että ne kalorit, joita hänen täytyisi saada ”syödäkseen paremmin”, olivat täysin erilaisia, nimittäin sentyyppisiä joita saadaan tuoreesta luomu- ja terveystuotteista ja jotka olivat toivottoman kalliita ajatellen sitä, kuinka paljon hän maksoi kuukausittain luottokortilla älypuhelimestaan ja siihen liittyvästä tekstiviesti- ja datapaketista. Ja hän käsitti miten paradoksaalista tämä oli – että oli jotensakin ironista olla estynyt tekemään jotain siksi, että terveellisesti syömään opastava laite esti häntä olemasta niin hyvissä varoissa, että hän todella olisi pystynyt syömään oikein, ja kyllä vain, hän maksoi kokoyhtymän luottokortilla jonka velkasaldo kasvoi piinallisesti kaiken aikaa, ja siinä kuinka hänen velanhoidokykynsä oli karkaamassa hänen ulottuviltaan oli jotain samaa kuin mannerten erkanemisessa toisistaan. Sama päti hänen asunovelkaansa, joka sekin vain lisääntyi lisääntymistään, koska muuan kiinteistövälittäjä oli vuosia sitten – ennen kuin hänen kotikaupunkinsa (ja ylipäätään kiinteistömarkkinat koko valtakunnassa) oli ottanut pohjakosketuksen – houkutellut hänet jälleenrahoittamaan talonsa ”negatiivisen kuolestinstrumentin” avulla. Moinen sopimus oli silloin ollut huikea onnenpotku, sillä hän oli sen ansiosta pystynyt

hankkimaan teräväpiirtotelevision, useita huipputason videopelikonsoleja ja kalliin kotityöaseman, mutta nyt se oli huikea rahareikä, sillä lainanlyhennykset ponnahtelivat yhä järkyttävämpiin korkeuksiin, kun taas hänen kotinsa arvo oli viimeisen tarkistuksen mukaan romahtanut ja ylipäänsä matoi niin häkellyttävän alhaisissa lukemissa, että tuntui kuin talo olisi jossain vaiheessa kokenut tuhoja metamfetamiinitehtaan räjähdyksessä.

Ja tämä synnytti hänessä stressiä, tämä yhdistyneenä hänen kaikkiin muihin talous- ja budjettiongelmiinsa, niin paha stressiä että hänen sydämensä teki hassuja juttuja, hytkähteli tavalla joka tuntui siltä kuin rintaonteloa olisi tunnusteltu sisältäpäin. Ja Lisahan oli sanonut hänelle, että ”ihmisellä ei ole mitään ellei hänellä ole terveyttä”, ja se antoi hänelle oikeutuksen sijoittaa rahaa tavaroihin, jotka auttoivat häntä lievittämään stressiä, nimittäin huipputason elektroniikkaan ja videopeleihin.

Ja niiden puoleen hän kääntyi tänään. Ennen kuin ryhtyisi uuden ruokavalionsa vaatimiin puuhiin hän päätti hoitaa ensin loppuun *muut* puuhansa, ne jotka odottivat häntä *Elfscapessa*: kaksikymmentä tehtävää, jotka hän suoritti joka päivä ja jotka tuottivat hänelle oikeasti upeita palkintoja (kuten aarnikotkia joilla saattoi lentää, uskomattoman isoja kirveitä, mahtavan näköisiä juhla-asuja joissa hänen avatarinsa näytti huolitellulta). Tavallisesti nämä tehtävät vaativat häntä surmaamaan jonkin vähäpätöisen vihollisen, toimittamaan viestin perille vaarallisessa maastossa tai etsimään jonkin hukkaan joutuneen tärkeän kapistuksen, ja hänen täytyi suorittaa ne kertaakaan epäonnistumatta joka päivä jopa neljänäkymmenenä perättäisenä päivänä voidakseen ansaita tietyt palkinnot *nopeimmassa matemaattisesti mahdollisessa ajassa*, mikä jo itsessään merkitsi tietynlaista palkintoa, sillä aina hänen onnistuttuaan alkoi pelissä ilotulitus ja trumpetit raikuivat ja hän sai nimensä *Elfscapen* eppisimpien pelaajien julkiselle listalle ja kaikki hänen osoiteluettelossaan olevat pelikaverit onnittelivat ja kehuivat häntä. Tämä oli pelimaailman vastine sille, että joku oli sulhasena häissä. Ja se että Pwnage ei pelannut vain yhdellä hahmolla vaan niin monella hahmolla, että niistä olisi voinut muodostaa kokonaisen softballjoukkueen, merkitsi että heti kun hän oli onnistunut suorittamaan päähahmonsia jokapäiväi-

set kaksikymmentä tehtävää hän toisti saman vielä sivuhahmoillaan, niin että häneltä vaadittujen päivittäisten tehtäväsuoritusten määrä kohosi kahdensadan tietämille tai vieläkin suuremmaksi, riippuen siitä kuinka monen sivuhahmonsa tasoa häntä huvitti nostaa. Tämä tiesi sitä, että häneltä kului yhden päivän tehtäviin yhteensä viitisen tuntia – ja vaikka hän tiesi, että viiden tunnin yhtämittäinen rupeama ylitti useimpien ihmisten sietokyvyn, mitä videopelin pelaamiseen tuli, niin hänelle tämä aika oli vain välttämätöntä alkusoittoa *pelin varsinaiselle pelaamiselle*, eräänlaista lämmittelyä todelliselle peli-istunnolle, jotain joka hänen täytyi saada pois tieltä ennen kuin oikea huvi saattoi alkaa.

Niinpä siinä vaiheessa, kun hän lopetti viisituntisen rutiinitehtävien jauhamisen, oli ulkona jo pimeä ja hänen ajatuksensa tuntuivat niin sumeilta, hajanaisilta ja ikään kuin ummetuksesta kärsiviltä, etteivät hänen keskittymiskyvynsä, intonsa ja tarmonsä enää riittäneet vaikeisiin ylemmän tason askareisiin, kuten ostoksilla käyntiin, ruuanlaittoon tai mutkikkaaseen keittiöremonttiin. Siispä hän pysyi tietokoneensa ääressä, latasi itsensä uudelleen nauttimalla pakasteburriton ja latten kuudella shotilla ja jatkoi pelaamista.

Hän pelasi niin kauan että nyt, yrittäessään nukkua, hän huomaa säkenöinnin olevan erityisen voimakasta, ja koska uni ei millään ilveellä voi tulla pian, hänellä ei oikeastaan ole muuta tehtävissä kuin nousta sängystä ja avata tietokoneet uudestaan ja kurkata länsirannikon palvelimille ja lähteä uudelle ryöstöretkelle. Sitten, joitakin tunteja myöhemmin, hän saa seuraa Australian palvelimilta, ja jälleen hän käy lohikäärmeen kimppuun. Sitten aamuneljältä tulevat nettiin japanilaiset hardcore-pelaajat, mikä on aina tosi hyvä juttu, ja hän lyöttäytyy yhteen näiden kaverien kanssa ja tappaa lohikäärmeen vielä pari kertaa, kunnes lohikäärmeen tappaminen ei enää tunnu riemukkaalta vaan ennemminkin rutiinimaiselta, tavanomaiselta ja kenties hiukkasan tylsältä. Ja suurin piirtein siinä vaiheessa, kun Intia ilmaantuu areenalle, on säkenöinti muuntunut pikemminkin vain hetken kerrallaan kestäväksi epämääräiseksi hohteeksi, ja hän heittää pelin sikseen ja hänen päänsä tuntuu sumuiselta, aivan kuin otsa olisi fyysisesti metrin päässä kasvoista, ja hän käsittää tarvitsevänsä rentoutusta ennen nukkumaanmenoa, ja niin hän

sujauttaa DVD-soittimeen elokuvan jonka on nähnyt miljoona kertaa (ajatuksena on, että hän voi vain antaa sen pyöriä omia aikojaan, sillä hän tuntee sen niin hyvin ettei joudu rasittamaan aivojaan keskittymisellä), yhden monista apokalyptisista katastrofielokuvistaan, joissa maapallo tuhoutuu milloin mistäkin syystä – meteorit, avaruusoliot, ennennäkemätön magmapurkaus – ja ensimmäisten viidentoista minuutin aikana hänen aivonsa alkavat seisoa, ja siinä vaiheessa kun päähenkilö pääsee perille maan johtajien visusti varjelemasta salaisuudesta ja käsittää tilanteen koko hirvittävyuden, Pwnage alkaa rentoutua toden teolla ja miettii mennyttä päivää, ja hän muistaa heikosti kuinka oli iltapäivällä kiihkeästi halunnut ruveta syömään paremmin, ja kukaties siksi että tuntee nyt syyllisyyttä siitä ettei päivä lopultakaan ollut tuntunut oikealta uuden dieetin aloittamiseen hän avaa vielä yhden parapähkinän, koska tuumaa että saattaa olla parasta ikään kuin siirtyä tällaisiin asioihin vähä vähältä ja että tämä parapähkinä muodostaa sillan hänen nykyisestä elämästään siihen tulevaan elämään, jossa hän syö paremmin, ja hän vajoaa muihin maailmoihin ja tuijottaa tv-ruutua silmissään tyhjä kalamainen katse ja nielaisee palloksi jauhamansa parapähkinän ja katselee maapallon tuhoutumista ja jollain tapaa hilpeästi kuvittelee, kuinka avaruudesta syöksyy Kalifornian kokoinen kivijärkäle ja kuinka luut sulattava välähdys pyyhkäisee maapallon jäljettömiin, tappaa jokaisen ihmisen, hävittää kaiken, ja hän nousee sohvalta ja on melkein jo tullut aamu, ja hän ihmettelee mihin yö mahtoi mennä, ja hän hoipertaa makuuhuoneeseen ja näkee itsensä peilistä – kellanvaalean tukan, väsymyksestä ja kuivumisesta punaiset silmämunat – ja hän paneutuu makuulle muttei niinkään ”nukahda” kuin putoaa äkilliseen, järisyttävään pimeyteen. Ja asia, jonka hän yrittää säilyttää päässään tässä koomankaltaisessa tilassa, on muistikuva siitä kuinka hän illalla tanssi.

Hän haluaa muistaa miltä se oli tuntunut, tuo ylimaallisen ilon hetki. Hän oli lyönyt kyseisen lohikäärmeen ensimmäisen kerran. Kaikki hänen chicagolaiskaverinsa olivat hurranneet.

Mutta nyt hän ei tavoita sitä, tunnetta joka sai hänet tanssimaan niin riehakkaasti. Hän koettaa nähdä itsensä tanssiin antautuneena, mutta se tuntuu etäiseltä – se on kuin jotain jonka hän on nähnyt televisiossa,

kauan sitten. Nyt hänestä tuntuu, ettei hän mitenkään voinut olla se joka kirnusi voita, käynnisti ruohonleikkurin, nai takapuolta.

Huomenna, hän lupaa itselleen pyhästi.

Huomenna on hänen uuden ruokavalionsa ensimmäinen päivä – todellinen, virallinen ensimmäinen päivä. Ja ehkäpä mennyt päivä oli itse asiassa lämmittelyä, kuivaharjoittelua tai oiva lähtölaukaus uuden ruokavalion varsinaista ensimmäistä päivää varten, joka koittaisi hyvin pian. Jonakin lähipäivänä hän heräisi varhain, söisi terveellisen aamiaisen, panisi alulle keittiöremontin, ostaisi tuoreita elintarvikkeita, välttäisi tietokonetta ja lopultakin, yhden kokonaisen päivän ajan, tekisi jotain täysin, ehdottoman oikein.

Hän vannoo. Hän antaa pyhän lupauksen. Aivan lähellä on se päivä, joka muuttaa kaiken.

4

”MINÄKÖ MUKA OLEN *petkuttanut?*” sanoo Laura Pottsdam, joka on collegen toisen vuoden opiskelija ja piintynyt, ikuinen petkuttaja. ”Minäkö muka olen kopsannut esseeni? Minä?”

Samuel nyökkää. Hän yrittää näyttää isältä, jonka on valitettavasti rangaistava lastaan. *Tämä tuntuu minusta itsestäni pahemmalta kuin sinusta* on ilme, jonka hän koettaa saada aikaan, vaikkei hänestä oikeasti siltä tunnukaan. Sisimmässään hän salaa nauttii saadessaan antaa jollekin opiskelijalle reput. Se on kuin kosto siitä, että hänen on pakko opettaa sitä porukkaa.

”Saanko ihan vaan sanoa? Kertakaikkisesti? *Minä. En. Ole. Kopsannut. Sitä. Esseetä*”, sanoo Laura Pottsdam esseestä, joka on lähes kokonaan kopioitu. Samuel tietää tämän käyttämänsä ohjelman ansiosta – yliopiston hankkiman todella etevän ohjelman, joka analysoi hänen oppilaidensa kaikki esseet ja vertaa niitä kaikkiin muihin esseisiin siinä valtaisassa arkistossa, jossa on kaikki maailmassa ikinä analysoidut esseet. Ohjelman aivot koostuvat maan high school- ja collegeopiskelijoiden sa-

nanmukaisesti miljoonista sanoista, ja toisinaan Samuel vitsailee muille opettajille, että jos heidän ohjelmansa joskus ylttäisi tieteiselokuvista tutun tekoälyn ja tietoisuuden tasolle, se lähtisi välittömästi Cancúnin rannoille kevätlomalle.

Ohjelma oli analysoinut Lauran esseen ja todennut sen olevan 99-prosenttinen plagiaatti – kaikki muu oli anastettua paitsi Laura Pottsdamin nimi.

PLURIUM INTERROGATIONUM (KOMPLEKSIKYSYMYS)

”Mikähän siinä ohjelmassa on pielessä?” sanoo Laura, toisen vuoden opiskelija Illinoisin Schaumburgista, pääaineena yritysmarkkinointi ja -viestintä, pituutta 166 tai 167 cm, likaisenvaalea tukka joka näyttää Samuelin huoneen vihreänsävyisessä hämäryydessä hailakan keltaiselta, ohut valkoinen T-paita joka nähtävästi mainostaa isoja bileitä, jotka melkein varmasti on järjestetty ennen hänen syntymäänsä. ”Minkä takia se ei toimi kunnolla? Onko se useinkin väärässä?”

”Väitänkö että tässä on tapahtunut virhe?”

”Se on niinku niin *outoa*. Minä en tajua tätä. Minkä takia se väittää sellaista?”

Lauran hiukset ovat niin sekaiset ja nuhjaantuneet, että näyttää kuin hän olisi ottanut suihkun tuulitunnelissa. Sitä, että hänellä on yllään suurin piirtein kahvinsuodattimen kokoiset pikkuruiset rispaantuneet flanellisortsit, on mahdoton olla huomaamatta. Sama koskee hänen pronssinruskeiksi paahuneita sääriään. Jalassa hänellä on muppetmaisen pörröiset tohvelit, jotka ovat kellanvihreät kuin kaalikerä ja joiden pohjia kiertää liiallisesta ulkokäytöstä tullut harmaanruskea likakerros. Samuelin mieleen juolahtaa, että Laura on tänään saattanut tulla hänen vastaanotolleen *kirjaimellisesti pyjamassa*.

”Se ohjelma ei erehdy”, Samuel sanoo.

”Väitänkö ettei *ikinä*? Sekö ei ikinä erehdy? Väitänkö että se on petämätön ja virheetön?”